

haaber tværtimod, at, naar denne Sag nu bliver ordentlig og grundig bearbejdet af Regjeringen og fremkommer adaare, vil den møde rigtig Velbillie og Smødefommen fra Thingets Side, og at vi da ved fælles Bistand ville kunne faae noget Godt ud af denne Sag. Hertil skal jeg for Diebliffet indfrænte mig.

Jugerslev: Med Hensyn til den almindelige Stilling overfor dette Lovforslag er jeg selvfølgelig væsentlig enig med det ærede Medlem, som nu havde Ordet. Men naar den ærede Ordfører mente dog at kunne finde ogsaa med Hensyn til den almindelige Betragtning af Sagen en Nuance imellem os, skal jeg for min Part gjerne sige, hvorledes denne Nuance efter min Mening maa ses. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimestad) i, at man behøver at gaa slet saa vidt, som det ærede Medlem er gaaet, for at man skal erkjendes at have sagt og gjort det, der er Gns Skyldighed og Pligt som Medlem af Folkethinget, naar man sættes ind i et Udvalg om et Lovforslag som dette. Det Naturlige maa jo være, at Regjeringen er den, der bestemmer Arbejdsplanen for Rigsdagen under en konstitutionel Forfatning, og det er jo ogsaa slet iaar. (En Stemme: Det er en Misforstaaelse!) Efter min Mening er dette det eneste Naturlige, og det har altid været Tilfældet. Naar man fra Folkethingets Side vil bruge et Initiativ, som jo er fuldstændig grundlovmæssigt, maatte det vel nærmest være som en udfyldende Virksomhed ligeoverfor Regjeringens Virksomhed. Men naar Forholdene vendes saaledes om, som det er slet iaar, at Folkethinget ligefrem negter at behandle Regjeringens Forslag, — ikke af Hensyn til deres Indhold, thi der findes jo blandt dem Forslag, som man har billiget, og som man selv har forlangt, — og at Folkethinget blot selv tager Initiativet, saa forekommer det mig dog, at, naar man vil tage Initiativet paa den Maade, maa det ogsaa være det Naturlige, at Flertallet, som tager Initiativet, selv er i Stand til at frembringe saadanne Forslag, at de blive, om jeg saa maa sige, uimodstaaelige for Regjeringen og Rigsdagen. Det er ikke nogen let Opgave, men denne Opgave er ialtsald heller ikke løst i dette Forslag. Det fremgaar jo af Udvalgets Flertals egen Betænkning og af dets Forslag, at det erkjender, at det end ikke, efter at det har gjort visse Ændringer, som tildels ere fremkomne ved Mindretallets Udtalelser i Udvalget, har givet Lovforslaget en Stikkelse, hvori det kan ventes at blive ført igjennem. Naar man sættes ind i et

Udvalg til Behandling af et Forslag som dette, er det efter min Mening ogsaa Gns Skyldighed at udøve nogen Virksomhed, ialtsald saa megen, at man gjør Sit til at overbevise Flertallet om, at dets Forslag, som de ere, eller som de kunne ventes at komme til at foreligge, ikke ere saadanne, at de med Letthed ville passere Rigsdagen, og endnu mindre saadanne, at de ville være uimodstaaelige. Videre har jeg ikke troet, at Virksomheden fra vor Side behøver at gaa, og for saa vidt have vi ogsaa deltaget deri. Derfor ere vi, ogsaa jeg og de, der staa mig nærmest, fremkomne med forskjellige Udtalelser, og der er ogsaa taget et vist Hensyn dertil. Men der findes endnu Bestemmelser i Lovforslaget, som vi ikke tro kunne passere f. Ex. Landstinget. (Modsigelse). Ja, det er nu mit Syn paa Sagen; de Herrer kunne jo have Lov til at have et andet Syn. Jeg tror i det Hele, at vi ogsaa efter den politiske Situation have Ret til at sige, at der er ingen Grund for os til at anbefale dette Lovforslag til videre Fremme. Dette er det formelle Standpunkt. Men det stiller sig jo ogsaa saaledes for os, at vi med Hensyn til det reelle Indhold ikke erkjende, at det er et rigtigt Standpunkt, som Flertallet saa bestemt har stillet sig paa. Jeg for min Person ialtsald erkjender ikke, at den eneste mulige og rigtige Wei til at raade Bod paa Ulemperne i Befatningen er den, man er gaaet her. At saadanne Ulemper findes i Befatningen, erkjende vi saavel som Andre; men vi erkjende ikke, at man helst maa gaa, eller at man behøver at gaa den Wei, som Lovforslaget her har anvist. Vi erkjende ikke, at hele den vøgende Skattebyrde alene og udelukkende bør søges tilveiebragt ved at lægges over paa Personerne eller alene igjennem Personerne. Hidtil er Forholdet jo blevet ordnet saaledes her i Landet, at man har fastholdt i Kjøbstæderne og i København, at, hvad der skal tilveiebringes i Skat nd over det og det, skal tilveiebringes som personlig Skat. Men for Landdistrikternes Vedkommende er man aldeles ikke gaaet i den Retning. Man har jo overladt Landkommunerne selv at fastsætte det Forhold, som de ønskede skulde være tilstede mellem personlig Skat og det, der udredes gjennem Hartkornet. Det synes ogsaa at være den fornuftigste og billigste Maade at ordne hele dette Forhold paa. Den eneste virkelige Ændring, der kan gøres mod at fordele Skatten, dels paa Eiendommen og Bedriften, dels paa Personerne, tror jeg er den, at man er bange for ikke behørig at ramme de Kapitalister, der kun ere Kapitalister, det vil sige, som kun høre deres Ind-